

El voraviu Joan Vall Clara

No tan simple, Llorach

Volem saber la diferència entre el periodisme de Terribas i el de Gordillo

En acabar el consell de govern extraordinari de la CCMA d'ahir hi va haver explicacions, però no tenen res a veure amb el que ahir mateix reclamava des d'aquí mateix. No és tan simple, vicepresidenta Llorach. Els ciutadans (jo com a mínim i estic segur que un grapat més) no volem política, que és el que vostè ens ha donat en dir-nos que ha perdut la confiança en el director i que ha proposat que el destitueixin, però que no se n'ha sortit perquè es necessita una majoria de

dos terços i han empatat a dos. Facin tot el que hagin de fer d'acord amb la normativa que tinguin, ja ho entenem. Però el que volem són explicacions periodístiques. Perquè el que paguem amb la partida pressupostària de la Corporació és un servei periodístic públic. La política és cosa seva. Vostè ens deixa clar que no formava part dels "ells" que la Terribas assenyalava com a inductors de la seva marxa per acció o per omissió. Encara més. No deixa cap dubte que per vostè la

Terribas no hauria plegat i que el dolent de la pel·lícula té un nom, i que aquest nom és Saül Gordillo, el director de Catalunya Ràdio, nomenat amb el vistiplau d'ERC com vostè va ser nomenada amb el vistiplau de JxCat. Però el que tenim dret a saber són les diferències entre el periodisme que defensava la Terribas i el que li demanava Gordillo. Això volem, i a això tenim dret, i ja ens construirem la nostra pròpia opinió sobre el que ha portat al desacord entre dos professionals.

Tribuna Agnès Rotger Dunyó. Periodista i escriptora

Em passen coses

Hi ha gent que fa grans coses. Els veiem a la tele, als escenaris, a les enciclopèdies, en empreses i entitats. Persones extraordinàries i abnegades que treballen nit i dia per la feina, per la causa, per l'obra, pel que sigui, sense mirar mai el rellotge. De dilluns a diumenge, sempre disposats a fer avançar el món. Jo m'hi esforço, de debò, però a hores d'ara ja sé que mai podré ser com ells. Perquè jo voldria fer grans coses, però a mi... a mi me'n passen, de coses. Em passa que un bon dia el meu fill es lleva amb una granissada d'origen misteriós que demana una visita mèdica immediata; un altre dia falla la nevera i cal que vingui el tècnic, i a la gran li caduca el DNI i només es pot renovar en horari de matins.

AIXÒ EM PASSA només de tant en tant, per sort. Però no us he explicat el més greu: cada dia sense excepció a casa hem de tenir roba neta (rentar-la, estendre-la, recollir-la, plegar-la, posar-la als armaris), menjar a la nevera (comprar-lo, endreçar-lo), cuinar àpats, rentar plats, endreçar, netejar, pagar el que calgui i fer de mare (xerrar amb els fills, animar-los, renyar-los, acompanyar-los, jugar-hi, ajudar-los, menjar junts, etc). El pitjor és que reconec que m'agrada fer moltes d'aquestes coses, sobretot les que impliquen estar amb els fills. Suposo que queda clar que amb tot això no faré mai carrera.

PER AIXÒ EM SORPRENEN aquests homes (de dones ben poques) que han nascut amb la gran sort que mai, mai, els passa res del que em passa a mi continuament. O no els passava fins que ens ha caigut sobre el cap aquesta apocalipsi que es diu

“Em sorprenden aquests homes (de dones, ben poques) que han nascut amb la gran sort que mai, mai, els passa res del que em passa a mi continuament

Covid-19. Molts que han tingut la sort de poder mantenir la feina i fer-la des de casa han descobert que és impossible tancar-se a l'estudi a les nou, sortir-ne a les dues i posar-se a dinar si algú no ha fet el dinar (i abans, comprat el menjar, etc). I, igualment, sortir presentable a una videotrucada demana roba neta (i potser planxada, etc). Per no parlar de la canalla, que no tenen cap botó de pausa mentre els grans fan les seves coses.

DAVANT D'AQUEST PANORAMA, molts han reaccionat amb pànic: on són les escoles, els casals, deixeu sortir els avis de les residències, inventeu una vacuna perquè puguem deixar els nens amb seguretat! Altres somnien cada dia tornar a la vella estimada rutina de treballar al despatx, dinar amb els companys i tornar a casa a la tarda, si no hi ha reunions tardanes, a descansar.

ALGUNS, ESPERO, HAURAN VIST que alguna cosa grinyola, i grinyola molt fort. Em ve al cap un dels rars companys que he vist amb un nadó als braços durant una reunió virtual. Vull creure que aquest home veu amb recança el dia que haurà de tor-

nar als horaris de feina embogits fora de casa, que faran que es perdi les primeres paraules del petit, les seves primeres passes. Això serà un privilegi de qui l'estigui criant, una tasca que probablement portarà com a efectes secundaris fer tota aquella feina invisible i molt més ingrata que permetrà que quan ell arribi a casa es trobi la nevera plena i la camisa neta, temps "de qualitat" amb els fills –que "de quantitat" ja se n'ocupen altres– i un llit fet on descansar.

BENVOLGUT PARE DEL NADÓ, ens hi posem? Aprofitem que tot està de cap per avall per entendre que sense aquestes feines invisibles i sense èpica de tenir cura de les persones entre quatre parets, no hi hauria cap gran home, cap gran dona, que pogués salvar el món? I que sí, que volem fer grans coses sense renunciar a sentir les primeres paraules del nadó perquè també hi som, a casa?

EXPLICO a la meua amiga M que vull escriure sobre tot això. De seguida treu un llibre de la bossa: *¿Quién le hacía la cena a Adam Smith?* i exclama: és això! I m'explica que el teòric del capitalisme va poder fer la seva obra gràcies al fet que la seva mare s'ocupava de la intendència. Una feina de cures que donava tan per garantida que no va merèixer ni una línia dels seus escrits (sospito que Marx i Engels tampoc no li van donar gaire més valor).

LI DIC A L'M que em sabria greu començar la col·laboració amb El Punt Avui amb un article que em fes semblar antipàtica. Ella em mira amb un mig somriure: "Si vols parlar d'aquests temes, fes-te'n a la idea: seràs antipàtica." Què hi farem. Ara, si m'ho permeteu, tanco l'ordinador i em poso a fer el dinar.

Raça humana

Carme Vinyoles Casas

Aquesta foto em perseguirà sempre

“Hola, he decidit explicar la meua història, la meua història sense final.” Així començava el vídeo pujat a Youtube per Amanda Todd que als 15 anys es va suïcidar després de ser objecte d'una llarga i cruel pressió en línia. El seu relat va commoure el món: a primer de secundària un desconegut la va animar a mostrar els pits per càmera web i va escampar la imatge, tot provocant una allau de burles i menyspreus que la noia no va poder suportar en adonar-se que la foto la perseguiria sempre més per internet. En l'actual context social de relacions organitzades al voltant de les xarxes, el ciberassetjament hi juga, malauradament, un rol important: un de cada tres joves el pateix, segons una enquesta realitzada el 2019 per Unicef, que demana als poders públics mesures de sensibilització i protecció. En aquest sentit, el govern català ha anunciat la modificació de la llei del dret de les dones a erradicar la violència masclista del 2008, per incloure-hi l'assetjament en l'entorn digital. La base de la proposta parteix d'un estudi encarregat per l'Institut Català de les Dones al grup Antígona de la UAB que remarca la forta incidència d'una pràctica sovint no identificada com una violència masclista. Com es manifesta? A través d'insults, amenaces i expressions discriminatòries, control dels moviments, ús d'informació falsejada per fer mal. Benvinguda sigui aquesta iniciativa per donar resposta a la nova i preocupant realitat. Perquè les Amanda Todd estiguin alerta i no se sentin soles, deprimides o culpables com ella es mostrava en el vídeo/SOS que no va funcionar.

VIU EL BARÇA COM SI FOSSIS AL CAMP NOU!!

SOM UN SENTIMENT
PENYA BLAUGRANA LLEIDA

VIU TOT L'ESPORT LLEIDATÀ!

C/ Pius XII, 29, baixos · Lleida · Tel. 973 263 449

FRANCIAC

Juga tant com vulguis des de 25 € al mes

Informació 972 47 10 28

SE T

CAFÈ

TAPES PER COMPARTIR
TERRASSA AMB VISTES A L'ESTANY

Passeig Darder, 55 - BANYOLES - www.tastumgrup.com